

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון ה'תרסד
ערב שבת קודש פ' אמור,
י"ד אייר - פסח שני ה'תשפ"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ו שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ד שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

הבקשה והתביעה ממהרת את הגאולה / משיחת פסח שני היחשד"מ

זמן הגאולה

6

האופן הכי "קרוב" ללימוד התורה מפי מעיף / הזמן הנוכחי באור הגאולה

המעשה הוא העיקר

8

ההכנות לתהלוכות מתוך פרסום ושמורעם גדולים / הוראות למעשה בפועל

יילחום מלחמת ה' - וינצח

10

אין בכלל עם מי לדבר / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

כתב יד קודש

14

המודעים לפרטים חסויים משיגים יותר ויותר את פרטי הניסים / מכתב כללי כ"ה אדר התשע"א

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

הבקשה והתביעה

ממהרת את הגאולה

רואים שכל עיקרה של מצות פסח שני לא באה אלא ע"י הדרישה והתביעה של ישראל "למה נגרע", שכתוצאה ממנה נתחדש הציווי דפסח שני ● ועד"ז בעניננו - בקשת ותביעת בני אודות הגאולה: ע"ז שישראל מבקשים וצועקים אודות הגאולה - כועלים הם שהגאולה תבוא במהירות וזריזות יותר מכמו שהיתה לולי בקשה ותביעה זו! ● למרות היותו בטוח שהגאולה תבוא, אינו יכול להשאר אדיש ולהמתין שהגאולה תבוא "מחרתיים", כאשר ביכלתו לפעול שתבוא מחר! ● משיחת יום ד' פ' בחוקותי, פסח שני ה'תשד"מ - בלתי מוגה

לכאורה, היתה מצוה זו צריכה להנתן ע"י הקב"ה בעצמו - ככל שאר רמ"ז מצוות עשה, ואעפ"כ רואים שכל עיקרה של מצוה זו לא באה אלא ע"י הדרישה והתביעה של ישראל "למה נגרע", שכתוצאה ממנה נתחדש הציווי דפסח שני, ועד כדי כך - שציווי זה פעל שלימות בכל המצוות, שכן, מצוה זו השלימה את המספר דתרי"ג מצוות,

[ישנם כמה תקנות שאינם אלא מדברי סופרים, וכמו כן ישנם כמה מצוות שאינם נמנים בתור מצוה בפ"ע, ואילו הציווי דפסח שני הוא א' מרמ"ח מצוות עשה, שהראשונה שבהם - המצוה ד"אנכי ה' אלקיך"², הכוללת את כל מצוות עשה³, וביניהם - הציווי דפסח שני],

ישנם הטוענים: מדוע מדברים ומכריזים ללא הרף על הנושא של ביאת המשיח, "אני מאמין... בביאת המשיח... אחכה לו בכל יום שיבוא" - יש לסמוך על הקב"ה שיגאל את ישראל מתי שירצה?!

הקב"ה שלח את בני לגלות, והוא זה שצריך לגאול אותם! וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹: לא מרצוננו גלינו מארץ ישראל ולא בכוחותינו אנו נשוב לארץ ישראל, אבינו מלכנו הוא ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו ויקבץ נדחנו מארבע כנפות הארץ ע"י משיח גואל צדק. וא"כ, מה פשר התביעה והצעקה אודות הגאולה - יש לסמוך על **הקב"ה**!?

הנה על זה בא הלימוד וההוראה מ"פסח שני":

(2) יתרו כ. ב. ואתחנן ה, ו. 1.
(3) זח"ב צא, א. תניא רפ"כ.

(1) לקו"ד ח"ד תרצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א קע"ה, ב.

דברך מעטים!"

ואעפ"כ, לא עוברת תפלה אחת ויחידה ללא בקשת ודרישת בני" על הגאולה!

בני" מבקשים וצועקים – ביחד עם דוד המלך, דוד מלכא משיחא – "עד מתי"⁸!... וכמו כן צועקים: "אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל"⁹!...

ומבואר במדרש תהלים¹⁰: "הצדיקים אומרים להקב"ה מה תעשה, אומר לו קום והוא קם, שנאמר¹¹ קומה ה' . . אומר לו אל תישן והוא מתעורר, שנאמר¹² עורה למה תישן, והוא מתעורר שנאמר¹³ ויקץ כישן ה'. אומר לו אל דמי והוא שומע, שנאמר¹⁴ מקים דבר עבדו ועצת מלאכיו ישרים, וכן ישעי' אומר¹⁵ על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים גו' ואל תתנו דמי לו . . אל תחרש ואל תשקוט א-ל עד שאתה רואה בעלבון בניך".

וכפי שמבאר המגיד¹⁶ שזהו "ע"ד תפלתו של חוני המעגל שהיתה משנית כביכול רצון הבורא . . (כ)משל אחד שלוקח את חבירו אצל היד ואינו מניח אותו לילך ומשנה רצונו כו".

ונמצא, שעיי"ז שישראל מבקשים וצועקים אודות הגאולה – פועלים הם שהגאולה תבוא **במהירות וזריזות יותר** מכמו שהיתה לולי בקשה ותביעה זו!

וזהו גם תוכן הבקשה והתביעה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . כי לישועתך קוינו

(8) ראה שיחת ש"פ תשא, שושן-פורים קטן ה'תשד"מ ס"ח. וש"נ.

(9) תהלים פג, ב.

(10) עה"פ.

(11) בהעלותך י, לה.

(12) תהלים מד, כד.

(13) שם עה, סה.

(14) ישעי' מד, כו.

(15) שם סב, ו-ז.

(16) אר"ת (הוצאת קה"ת) צז, ב.

ועיי"ז נפעל שלימות גם בתורה – מכיון ששלימותה של התורה תלוי' בקיום המצוות במעשה בפועל, כמאמר⁴ "תלמוד גדול שמביא לידי מעשה".

וכל זה נפעל – כאמור – ע"י הדרישה והתביעה של ישראל, שלא סמכו על הקב"ה (כביכול) ... אלא תבעו שרצונם להקריב קרבן פסח, ועיי"ז פעלו שיתחדש ציווי בתורה, ציווי המביא לשלימות כל התורה ומצוותי'.

ועד"ז בעניננו – בקשת ותביעת בני" אודות הגאולה:

לא זו בלבד שבקשה ותביעה זו אינה היפך התורה ח"ו, אלא **אדרבה** – התורה ציוותה להתנהג כן, ע"י אנשי כנסת הגדולה, שתיקנו שכאשר יהודי מבקש צרכיו מהקב"ה בעת תפלת העמידה – יאמר בתפלתו: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . כי לישועתך קוינו **כל היום**", "ותחזינה עינינו בשובך לציון!"

ואינו מסתפק בכך שמבקש ודורש זאת בתפלה אחת – אלא חוזר על בקשה ותביעה זו **בכל תפלה ותפלה, ג' פעמים בכל יום!**

לכאורה, כבר ביקש זאת בתפלת שחרית, ולאחרי כן גם בתפלת המנחה – המובחרת שבכל התפלות, כדברי הגמרא⁵: "לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה שהרי אליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה", וא"כ, מהו הצורך לחזור ולבקש זאת בתפלה הסמוכה – תפלת ערבית?!

זאת ועוד: בתפלת העמידה נמצא יהודי במצב של "כעבדא קמי מרי"⁶, ואז יש להזהר בכל תיבה ותיבה כו', ובלשון הכתוב⁷: "היו

(4) קידושין ב, ב. וש"נ. רמב"ם הלכות ת"ת פ"א ה"ג. פ"ג ה"ג. הל' ת"ת לאדמוה"ז פ"ד ה"ג-ד.

(5) ברכות ו, ב. וראה סה"מ עזר"ת ע' פב ואילך. סה"מ קונטרסים ח"א רג, ב ואילך.

(6) שבת י, רע"א. רמב"ם הל' תפלה פ"ה ה"ד. שו"ע אדה"ז או"ח סו"ס צה.

(7) קהלת ה, א. וראה ברכות סא, רע"א.

שקולה, שכאשר מוסיפים פרט קטן על א' מכפות המאזניים, הרי זה מכריע **תיכף ומיד**, וכן הוא בנמשל (שהרי ה"משל" ד"תורת אמת" מכון בכל פרטיו), שע"י מצוה אחת "**הכריע** את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה" – **תיכף ומיד ממש**, ובלשון הרמב"ם²¹: "**מיד** הן נגאלין".

וכאמור – זוהי כללות ההוראה הנלמדת מהחידוש דפסח שני לגבי שאר ימי השנה כולה, כולל שבתות וימים טובים:

שבת – "מיקדשא וקיימא"²², ללא פעולתן של ישראל. ואפילו ימים טובים, ש"ישראל קדשינהו לזמנים"²³ – הרי אין זה באופן של אתערותא דלתתא **מלכתחילה**, כי פעולתן של ישראל אינה אלא בכך שהם קובעים את היום ד"ראש חודש" [ועד שהקב"ה ופמליא של מעלה באים לשאול בב"ד של מטה אודות קביעת הזמן דר"ח²⁴], אבל ענין זה גופא אינו אלא לאחרי **ציווי הקב"ה** – "אשר קדשנו במצוותיו וצווננו" – בנוגע לכללות הענין דקידוש חדשים ועיבור שנים.

אמנם פסח שני – הרי כל עיקרו לא בא אלא כתוצאה מתביעת ודרישת בני": "למה נגרע", כנ"ל בארוכה.

ועאכו"כ בנוגע לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – שבודאי מבקשים ודורשים כל בני"י על ענין זה, והם אלו **שפועלים** זאת!

כל היום" – אשר למרות שבכל מנין המצוות לא מצינו מצוה לומר תפלה זו, הרי ישנו פס"ד ברור ברמב"ם¹⁷ שהמצות עשה דתפלה היא – "שיהא אדם . . שואל צרכיו שהוא צריך להם", היינו, שכאשר יהודי מרגיש שחסר לו משהו – עליו לבקש על זה מהקב"ה בכל עת מצוא ("לעת מצוא"¹⁸), ועפ"ז: אם בנוגע ל"מזוני" מבקש האדם מהקב"ה שיתן לו "מזוני רויחי", – יש לו אמנם מזון בצמצום, אבל רצונו "מזוני רויחי" דוקא, ואכן מותר לו וצריך לרצות כן ע"פ **תורה**, כפס"ד המשנה¹⁹ שמכיון שכל יהודי הוא בן אברהם יצחק ויעקב, הרי גם כאשר נותנים לו "כסעודת שלמה בשעתו" אין יוצאים ידי חובה! –

הרי עאכו"כ כאשר מדובר אודות ענין הגאולה – הנה למרות היותו **בטוח** שהגאולה תבוא, אינו יכול להשאר אדיש ולהמתין שהגאולה תבוא "מחרתיים", כאשר ביכלתו לפעול שתבוא **מחר**!

ויתירה מזו: אם רק ירצה – ביכלתו לפעול שהגאולה תבוא **היום**, כפס"ד הרמב"ם²⁰: "צריך כל אדם שיראה עצמו **כל השנה כולה** [לא רק "מראש השנה ועד יוהכ"פ"] כאילו חציו זכאי וחציו חייב, וכן כל העולם חציו זכאי וחציו . . עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה", ומובן, שהכוונה בזה ל"תשועה והצלה" **מיידית**, לא רק למחרת או מחרתיים, כפשטות המשל דכף מאזניים

(21) שם פ"ז ה"ה.

(22) ביצה יז, א. א. נת' בתו"א יתרו סט, ג ואילך.

(23) ברכות מט, א. א. תו"א שם. ובכ"מ.

(24) ראה דבר פ"ב, יד. שמו"ד פט"ו, ב. וש"נ.

(17) הל' תפלה פ"א ה"ב.

(18) תהלים פב, ו. וראה ירושלמי ברכות פ"ד ה"א.

(19) ב"מ רפ"ז.

(20) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

האופן הכי "קרוב" ללימוד התורה מפי משיח

אצל הקב"ה שייך הענין ד"טרם יקראו ואני אענה", היינו, ששמיעת הדברים היא קודם אמירתם, אבל אצל בני אדם לא שייך ענין כזה, ולכן, האופן הקרוב ביותר ("קרוב . . מאד") הוא – רגע כמימרא.

זוהי המעלה שבלמוד התניא על גלי הרדיו – שבאותו רגע שהדברים נאמרים, נשמעים הם בכל העולם כולו, עד "קצה השמים" (באופן ד"קרוב . . מאד"). וכל זמן שלא זכינו ללימוד התורה מפי משיח צדקנו ומפי הקב"ה – לא יתכן לימוד התורה באופן "קרוב" יותר (בין אמירת הדברים לשמיעתם) מאשר רגע כמימרא (כפי שזה בלימוד התורה על גלי הרדיו).

(משיחת ש"פ אמור ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

פעולתו של "מבט של משיח"

[. .] כאשר נמצאים בימי הגלות האחרונים – כדברי נשיא דורנו, "הנה זה עומד אחר כתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים" – משיח צדקנו עומד מעברו השני של הקיר, קיר שכבר סדוק ומרוסק ("א צושפאלטענע און א צוטראסקעטע"), ומבעד ל"חלונות" ו"חרכים" – "משגיח" ו"מציץ" אלינו,

והרי מובן ש"מבט של משיח" ("א קוק פון משיח'ן") מהווה נתינת-כח מיוחדת להשלים את כל ההכנות הדרושות לזכות לקבל פני משיח צדקנו.

(משיחת כ"ה ניסן ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

אם רק ירצו באמת יכולים לפעול ביאת המשיח לפני ל"ג בעומר

ויה"ר שהדיבור בכל האמור לעיל – "אמור ואמרת (לשון אמירה ודיבור) להזהיר גדולים על הקטנים" – יפעל פעולתו בנוגע למעשה בפועל.

והעיקר – שעיי"ז ממהרים ומזרזים עוד יותר את הזמן שבו יקויים היעוד "המשכילים יזהירו זוהר הרקיע", ע"י ההוספה בלימוד והפצת פנימיות התורה, "חיבורא דילך", ש"יפקון בי מן גלותא ברחמים".

[. .] ובאותיות פשוטות שאם רק ירצו באמת, יכולים לפעול את ביאת משיח צדקנו תיכף ומיד ממש, עוד לפני ל"ג בעומר, ובמילא, חוגגים את יום שמחתו של רשב"י ביחד עם רשב"י, מכיון שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", כמפורש בזהר – חיבורא דילך – שצדיקים יקומו לתחיית המתים תיכף ומיד בביאת משיח צדקנו...

(משיחת ש"פ אמור, ערב ל"ג בעומר, ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

ב"שעת הדחק" דזמן הגלות סומכים ונשענים על רשב"י

. . ובכל זה ניתוסף עוד יותר ב"יום זכאי", יום שמחתו של רשב"י, אשר, "כדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק", היינו, שכאשר נמצאים "בשעת הדחק" דזמן הגלות, סומכים ונשענים ("מ'שפארט זיך אָן") על רשב"י – לא רק ענין של תפלה ובקשה, השתטחות על הציון וכו', כי אם, "לסמוך עליו" ממש.

ובפשטות – שבודאי יוצאים מהגלות בזכותו של רשב"י, "בהאי חיבורא דילך . . יפקון בי מן גלותא ברחמים", כאמור, "כי תבואו אל הארץ", כניסה לארץ ישראל בפועל ממש, ובאופן ד"ואולך אתכם קוממיות", כן תהי' לנו – בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, בעגלא דידן ממש.

(משיחת ש"פ אמור, ערב ל"ג בעומר, ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו
 וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא,
 ישראל רחמים בן חיה מושקא, מענדל בן חיה מושקא, ושמואל מאיר בן חיה מושקא שיחיו
 ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו
 לזכות ר' ברוך אהרן בן ברניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול
 ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת
 יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
 נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

ההכנות לתהלוכות מתוך פרסום ושטורעם גדולים

ההוראה מכל זה בנוגע לפועל – בההשתדלות שצ"ל בנוגע לקידוש שם שמים בכלל, כולל ובמיוחד – בקשר עם ל"ג בעומר, יום שמחתו של רשב"י:

כיון שנשארו כמה ימים עד ל"ג בעומר (ביום ראשון הבע"ל), צריכים לדאוג שיעשו את כל ההכנות הראויות לכך, כמו בכל דבר שבקדושה, כיון שזה בעל חשיבות חייבת להיות לזה הכנה, עד "הכנה דרבה".

מתחיל עם החלטות טובות בזה בשבת, ואח"כ – הפעולות בזה במשך השבוע הבא, ביום א', ב', ג', ד', ה', ו', ויום השבת – שכאו"א יעשה התלוי בו שבכל מקום ומקום שנמצאים שם יהודים שיחגגו ל"ג בעומר בשמחה גדולה, ע"י עשיית התוועדות וכו' או תהלוכה של ילדים, וברוב עם הדרת מלך.

ובפרט בהתחשב בכך שהתהלוכות מוסיפות באחדות כל ישראל, "שבת אחים גם יחד", ובחינוך ילדי ישראל, "חנוך לנער ע"פ דרכו גו'", עי"ז שעושים את התהלוכה בהתאם ל"דרכו" של הילד, עי"ז שהוא הולך "צועד" בגאון ובעוז (עם דגל או שלט), שאפשר לרשום עליהם גם ענינים הקשורים בתומ"צ, ובפרט – ענינים השייכים לרשב"י ולל"ג בעומר, וכיו"ב, שזה נותן חיות וחמימות בילדים יהודים בנוגע לכל עניני תומ"צ, באופן שהרושם-טוב של התהלוכה נשאר אצלם בזיכרון, ויש לזה פעולה נמשכת בחינוך שלהם.

ובכדי שזה יהי' בהצלחה רבה ומופלאה, בעזה"ת, דרושים לכך גם ההכנות המתאימות, מתוך פרסום ושטורעם גדול, למשוך כמה שיותר ילדים שישתתפו בזה.

ובפרט בהתאם לר"ת דשנה זו ה'תש"נ – ה' תהי' שנת נסים – צריכים לראות שהפרסום והשטורעם של תהלוכות שנה זו יהי' באופן של "ארים נסי על ההרים", יותר מאשר בכל השנים שעברו (שגם אז ה' בהצלחה בלתי-משוערת).

לכן, בטח יעשה בזה כאו"א כל התלוי בו, וכמו"כ להשפיע על אחרים שישתתפו בזה, מתחיל מהוראת דוגמא חי' אישית איך שהוא משתתף בזה בחיות ובשמחה.

ועי"ז – בודאי יהיו התהלוכות דל"ג בעומר קידוש השם גדול לבנ"י ולכל העולם כולו, ויחזקו עוד יותר את האחדות דבנ"י בכל מקום שהם.

ויהי רצון, שתיכף ומיד ממש – עוד לפני ל"ג בעומר, ובימי ההכנה לזה – יהי' כבר הקידוש ה' הגדול – הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כפי שבנ"י מבקשים בתפילתם בכל יום, וכמה פעמים ביום, ומבקשים את הגאולה לא (רק) בשביל טובת עצמו, אלא בעיקר – בשביל כבוד המקום, כבוד השכינה – בכדי לקדש שם שמים – כיון שכל זמן שבנ"י נמצאים בגלות, הקב"ה נמצא יחד אתם, "שכינתא בגלותא" . .

(קטע משיחת ש"פ אחו"ק, יו"ד אייר ה'תש"נ - מוגה, תרגום מאידית)

בימי הספירה

ישנם כחות מיוחדים לתקן

[.] הלימוד וההוראה מהאמור לעיל בנוגע לפועל:

אע"פ שנמצאים בגלות, ובחושך כפול ומכופל דעקבתא דמשיחא, וההעלמות והסתרים דנה"ב כו' מתגברים תמיד, צריך לדעת – שאדרבה: דוקא במצב זה נותנת התורה תוספת כחות לתקן את החסרונות שעלולים להיות מצד מיעוט הלבבות, עי"ז שבני **מוסיפים** ביתר שאת וביתר עוז בעבודתם, ועי"ז נעשה – "הוכפל בו כי טוב" (למעלה מהטוב שישנו כאשר אין העלמות).

צריך לדעת שכשנמצאים בגלות, יש לכל יהודי בשלימות את חלקו בארץ ישראל, ויתירה מזו – "קדש הקדשים", ובאופן שהקב"ה נעשה "חלקו ונחלתו", וכידוע פתגם רבותינו נשיאינו שהנשמה מלכתחילה לא הלכה לגלות כו'.

ואין הדבר תלוי אלא ברצונו – שזה יהי' **אצלו בגלוי**, בחייו היום-יומיים.

ובפרט בעמדנו בימי הספירה (ובשבת השלישית דהספירה), שאז ישנם כחות מיוחדים לתקן את המדות, וכל הענינים הדורשים תיקון.

ובמיוחד – תיקון כל הענין ד"לא נהגו כבוד זה לזה", ע"י ההתדברות האחד עם השני, מתוך שלום וידידות, ועד – לבוא למסקנה, ואדרבה – עי"ז ש"אין דיעותיהם שוות", המסקנה היא יותר נכונה. [ואפילו באם נשאר ענין שא"א להתדבר עליו – הולכים לשלישי המכריע, רבני המקום, ומתנהגים לפי הוראתם ופסק-דינם – כפי הסדר ע"פ תורה, כמובן וגם פשוט].

ואדרבה: בימים אלו דספירת העומר הוא זמן המתאים **להוסיף** בכל הפעולות דאהבת ישראל וקירוב הלבבות (ובמכ"ש לתקן את החסרון שבה).

ועוד והוא העיקר: להוסיף בכל הענינים בתורה ומצוות, לימוד התורה, נגלה דתורה [כולל – לחזק הלימוד דפרקי אבות בשבתות אלו] ופנימיות התורה [ובהדגשה – בעמדנו בסמיכות ליום ל"ג בעומר, יום שמחתו של רשב"י, מ"ת דפנימיות התורה, שרשב"י הוא מקור הגילוי דפנימיות התורה, ובהאי סיפרא דילך דאיהו ספר הזהר],

ובפרט – להוסיף שיעורי תורה חדשים **ברבים** [כמודגש בפרק דשבת זה "עשרה שיושבים ועוסקים בתורה", ובפרשתנו – "ונקדשתי בתוך בני ישראל", אין עדה פחותה מעשרה], נוסף להתמדה בשיעורים הקבועים,

כולל גם – סיומים בתורה . . ו"גדול תלמוד שמביא לידי מעשה" – הוספה בקיום המצוות בהידור, ולקבל החלטות חדשות בכל הפעולות טובות בעניני יהדות, ובכלל – הפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה.

(משיחות ש"פ אמור, ח' אייר ה'תשמ"ט – מוגה, תרגום מאידיט)

אין בכלל עם מי לדבר

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

דובר כמה פעמים שבארץ-הקודש ישנו מצב משונה, שאינו מובן כלל:

כולם יודעים שהחזרת שטחים מהגדה המערבית היא סכנת נפשות. לא זקוקים למומחה הכי גדול שיאמר זאת - כשמסתכלים על שטחים אלו, ורואים את המרחק שלהם מהים, ורואים מי עומד בצד המזרחי ומי נמצא על האניות - רואים שזה ענין של סכנת נפשות ממש, רחמנא-ליצלן.

ולמרות זאת, הפסיקו לדבר על הענין של פיקוח-נפש; הפסיקו לדבר על הדין הברור שבמעמד ומצב כזה "יוצאים עליהם בכלי-זיין" (כפי שמובא בשולחן-ערוך הטעם "שמא ילכדו העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש בפניהם", חס-ושלום) - ותמורת-זה מתווכחים על מסמך ("ס'איז דאָ אַ "פּאַפּירל"") שנחתם באסיפה של "כל מדינות המלך" (ואלו שהם "הירא ורך הלבב" גם חתמו עליו), ועוסקים בלימוד פשטים ופשטלאך - האם פירוש המסמך הוא כך, או באופן הפכי.

למאי נפק"מ מה הוא הפשט של המסמך - הרי מדובר על ענין של סכנת-נפשות ופיקוח-נפש ממש של כמה פעמים שישים ריבוא מישראל (כפי שכבר נדפס בכל העיתונים, ו"לית מאן דפליג" שזהו ענין של פקו"נ) - למאי נפקא-מינה אם חתמו על המסמך או לא, אם הפשט במסמך הוא באופן כזה או באופן אחר - מדובר אודות פיקוח-נפש!

וכמדובר כמה פעמים, שלכתחילה לא הי' ברשותו לחתום על המסמך, והוא עשה זאת בגלל שהוא הי' "הירא ורך הלבב" ופחד מ"קול עלה נידף" (היות שאז לא הי' שום לחץ על-זה, כפי שכבר כולם יודעים); וכיון שהוא "הירא ורך הלבב", אזי בטבע הוא פוחד מ"קול עלה נידף" - ובפרט כשהוא חושב שהוא מנהיג בישראל, וכולם מוכרחים לצייט לו - הוא הולך ועושה כל התלוי בו כדי שיהי' "ימס את לבב אחיו כלבבו".

מה שאומרים שאם יחזירו שטחים מהגדה המערבית יהי' שלום - הרי כולם יודעים שהוא בעצמו אומר שהוא לא 'בעל-הבית' על אלו הנמצאים בגדה המזרחית; הוא רק מקווה שבאם הוא ישאר לשבת על הכסא, וימצא-חן בעיני אלו הנמצאים בגדה המזרחית של הירדן, וגם אש"ף יסכים לדבר על שלום (למרות שהם צועקים להיפך, והם צועקים עליו ש"אחת דתו" וכי') - אז יתאפשר לדבר על תנאי השלום!

את הפרטים הללו הם אינם מזכירים, אלא מתווכחים האם בשביל 'שלום' כדאי לעשות ענין פלוני או לא; אבל מפחדים להדגיש, שהולכים לדבר עם אחד ש(אומר בעצמו, וכולם יודעים ש) אין הדבר תלוי בו כלל וכלל, אלא באלו שנלחמים ביניהם, אך ה'צד-השוה' שבהם שכולם הולכים נגד היהודים (בכל מקום שהם, ועאכו"כ נגד היהודים הנמצאים באה"ק).

עד כדי-כך, שבשביל זה מוכנים ליפול לפניו, "יכרעו" ו"ישתחווהו", כדי למצוא-חן בעיניו, ולפעול עליו שיסכים לקחת את כל מה שימסרו לו בסיני, כולל גם מסירת יהודה ושומרון,

כולל גם למסור בידיו ענין שבו תלוי פקו"נ של כמה פעמים שישים ריבוא מישראל.

נהגו פעם לומר ש"שאלת חכם חצי תשובה". ולכאן אינו מובן, הרי הוא שואל שאלה בלבד, וא"כ מדוע יש כאן "חצי תשובה"? אך ההסבר הוא – תלוי איך שואלים את השאלה. ובענינו: הרי אם יאמרו את הענין כפי שהוא לאמיתתו (שזה פיקוח-נפש) – אין כבר מה להתווכח בזה; ומכיון שכן, הוציאו את-זה מ"עולם הדיבור" (שזה ענין של פיקוח-נפש) והתחילו לדבר ולהתווכח מה הפירוש של המסמך הנקרא '242'.

ואחר-כך הגישו את-זה להצבעה, שבין המצביעים ישנם גם נוצרים ומוסלמים, ואלו שעוסקים בלהט בכך שיש להכיר באש"ף (אין זה סוד שיש להם בא-כח ב'כנסת' והוא אומר בגלוי שהוא מחזיק מהם!) – והם יחליטו כיצד צריכים לנהוג!

פעם התווכחו (עכ"פ בגלוי) האם זה קשור לפיקוח-נפש או לא, אך היום רואים בגלוי שזה קשור עם פיקוח-נפש: כאשר היו כאן [= בארה"ב] בקיץ שעבר, הראו לנושיא מדינה זו מפה, והראו לו את המרחק בין השטחים לים, וכיצד יכולים לחצות את כל השטחים, חס-ושלום – והוא הסכים על-כך. וכבר גילו א"ז, והדפיסו בכל העיתונים שזה ענין של פקו"נ. . . כאמור לעיל, מבזבזים זמן וכשרונות בויכוחים על מסמך, למרות שידועים (כפי שכבר נדפס בכל העיתונים) שזה ענין של פיקוח-נפש ממש.

ומה שטוענים: היתכן שלא מסכימים למסור שטחים תמורת שלום? – אז כאמור, אף-אחד לא יכול להציע שום שלום, מכיון שזה לא ברשותו; זה לא ברשות וושינגטון, לא ברשות מצרים, ואפילו לא ברשות ערפאת ימח-שמו, מכיון שלו אישית ישנם צרות-צורות רק מאלו שנמצאים מימינו ומשמאלו. עכשיו אף-אחד לא יכול להציע שלום אמיתי, יכולים רק להציע לחתום על נייר!

ואומרים מיד, שהוא חותם במסמך, שכאשר 'ירחיב', ופלוגי בן פלוגי יהי' במצב-רוח טוב, ומוסקבה תסכים (על-כל-פנים לא תפריע) וכו' וכו' – יתחילו לדבר על שלום, וישאלו אותם מה התנאים שלהם – שהם כבר אמרו מה התנאים שלהם.

ועל סמך זה הם כבר "ימס את לבב אחיו": היתכן שלא מסכימים להחזיר שטחים תמורת שלום?! – בו-בזמן שאף-אחד אינו יכול להציע שום שלום אמיתי, אפילו לא שלום 'סתם', ואפילו לא הסכם אי-לוחמה – הכל תלוי בשערה; פעם הוא אומר שהוא יקיים את ההסכם ופעם הוא אומר הפוך!

וכאמור לעיל . . . הורידו מסדר-היום את מה שאמרו ל'אדון הגדול' בושינגטון (ונדפס בכל העיתונים) שזה פיקוח-נפש ממש, והסבירו זאת בהסברה הכי פשוטה, שאם רק יסתכלו על המפה יראו את המצב –

ומתווכחים בפירוש המסמך – האם הפירוש הוא כך או כך, ולא רק שהיום לא שומרים על הגבול המזרחי, אלא מבטיחים שגם מחר לא ישמרו!

(תרגום חפשי משיחת מוצאי ש"פ שמיני, מבה"ח ניסן ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

הדרך לבטל את הלחץ

א. כמדובר כמ"פ, ענין זה נוגע לבטחונם של שלוש וחצי מליון יהודים הנמצאים באה"ק! וכפי שהכריז המומחה לעניני צבא (בשם כל הצבא), שאם ימסרו שטח – אין אפשרות להגן על הארץ כולה.

ואפילו אלו שעשו "רעש" מהכרזה זו, לא הרעישו משום שזה לא נכון, אלא הכל מודים שהוא המומחה בענינים אלו, ושהוא אמר את האמת כפי שהיא מצד הבטחון, אלא ה"רעש" הי' האם היתה לו הרשות לומר זאת או שהי' עליו **לשתוק!**

– מדובר על הגנת שלוש וחצי מליון יהודים, ובכל זאת מתבוננים האם לפי ה"פרוטוקול" הי' רשות לומר את מה שאמר, או שהי' עליו להחריש ולשאת על-עצמו את האחריות להגנת הגבולות!

לא היתה כזאת מעולם, לא רק בעם ישראל אלא אפילו אצל הגויים!

וכאמור, הכל מודים שהוא המומחה ושאמר את האמת כמות-שהיא – ואעפ"כ מתווכחים ללא הרף: אחד אומר שזה ענין פוליטי, והשני אומר שזה ענין בטחוני; אחד אומר שאת-זה צריך לומר שר, והשני אומר שגנרל צריך לומר זאת, או רמטכ"ל וכו'.

עכשיו הוא אמר זאת בגלוי, אבל ה"רעש" ע"כ מתנהל כבר כמה חודשים. ולא בגלל שמישהו החליט שהוא המומחה בעניני בטחון, אלא שמעו זאת מכל המומחים בעניני בטחון – לא הי' אפילו אחד ויחיד שאמר שמצד בטחון מותר למסור 'שעל' משטח מסויים. ולמרות זאת, אלו שאמרו תמיד שיש ליישב את הגבולות – אומרים כעת לא ליישב את הגבולות כדי לא להרגיז את הגוי, ועי"ז (שלא יישבו) יתכן שיוכלו לפעול משהו אצל הגוי, עכ"פ שלא יהי' יותר קשה; ואחר-כך מתווכחים האם הי' צריך לומר את-זה בגלוי או שיש לשתוק, האם הוא הי' צריך לומר זאת או השני וכו'.

ב. מובן בפשטות – עד שאפי' "בן חמש" מבין זאת – שכשמראים לגוי שמתפעלים ומפחדים ממנו, הוא חושב שזו הזדמנות לדרוש יותר, ועליו רק להראות יותר תקיפות.

וכפי שרואים זאת בפועל: אמרו שכל יהודה ושומרון שייכים ליהודים, אך בבת אחת ובחדא מחתא אמרו שלא יישבו את הגבולות, אלא ינהלו משא-ומתן וישקלו מה אומרת ועדה זו ומה אומרת ועדה אחרת וכו'.

ולא כדעת הטועים שעי"ז ישאו חן בעיני הגוי ובגלל זה הגוי יתן משהו, או עכ"פ לא יעשה דברים גרועים יותר – ראו בפועל שעי"ז הזמינו על עצמם לחץ נוסף, עד לאופן שאמרו שאם הם רוצים נשק, הרי-זה מותנה בנתינת נשק לשונאי ישראל, רחמנא ליצלן, וזו הפעם הראשונה שמקשרים זאת יחד!

ומתי זה נהי' – כששמעו דבר והיפוכו: מחד גיסא אמרו שיהודה ושומרון שייכים ליהודים, ומאיך גיסא, בנוגע למעשה – פחדו לזוז ממקומם ונשארו בדיוק באותו המעמד ומצב שהיו בו כמה חודשים לפני-זה, ומכריזים בגלוי שגם בעתיד לא יזוזו ממקומם!

ולאחרי שדחקו אותם לקיר – אמרו שהכינו תוכנית כיצד לבנות ערים גדולות, שלשם כך הרי זקוקים לעשרות-אלפי אנשים, וא"כ יש לחכות עד שיהי' כזה מספר אנשים וכו' וכו'.

ותמורת זה שרצו להשלות את עצמם ואת אחרים שזוהי הדרך הנכונה לשלום, עכ"פ להתכוון לשלום, עכ"פ לא להגדיל את הסכנה, ר"ל – ראו בפועל, את מה שהמומחים לעניני בטחון אמרו לפני חודשים ושנים, איך כל סימן של פחד והיסוס – מגדיל את הלחץ.

ג. אשר על כן, יש לעשות מעשה בפועל – שעל-ידי-זה יראו שמתכוונים באמת שכל ארץ ישראל לגבולותיה היא עכשיו ענין של בטחון ממש עבור שלוש וחצי מליון יהודים.

אמנם "לא ינום ולא יישן שומר ישראל"¹ – אבל הקב"ה רוצה שיעשו גם פעולות בדרך הטבע, עכ"פ באצבע קטנה², כפי שהראה בתורתנו הקדושה, "תורת אמת"³, שכאשר שומעים שעכו"ם רוצים לבוא "על עסקי תבן וקש" – אזי כשמדובר על מקום שעל-ידו יתכן ש"תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם" – "יוצאים עליהם בכלי-זיין ומחללין עליהם את השבת"⁷.

ואז ישנה הבטחה שהלחץ יתבטל – כפי שראו כבר בכמה ענינים שעליהם עמדו בתוקף. וכאמור, אין זו שאלה הקשורה באיסור והיתר או טומאה וטהרה – אלא זו שאלה של פיקוח-נפש ממש! זוהי דעתם של כל המומחים בעניני צבא ובטחון ללא יוצא מן הכלל. ואפילו הגנרל שאמר אחרת, הוסיף מיד, שמסירת שטח אכן תגדיל את הסכנה של פיקוח-נפש, אלא שישנם חשבונות (שזקוקים לישא-חן בעיני הגוי וכו') שעבורם צריכים להעמיד בסכנה כמה נפשות מישראל (כפי שהי', רחמנא-ליצלן, בחודשים שעברו) – העיקר שינסו ללכת בדרך הזו...

– בדרך זו ניסו ללכת כבר כמה פעמים: אחרי כל מלחמה שהיתה בעבר, ניסו ללכת בדרך זו, ובכל פעם זה הסתיים בקרבנות של נפשות ישראל בפועל ממש.

ד. [. . .] ויה"ר שהיות ונמצאים אנו במוצ"ש, ביום שאין אומרים בו תחנון ובחודש שהר"ת שלו מורים על ענין המרכבה⁴ – שבפנימיות כל בני עומדים באופן דמרכבה להקב"ה –

שכל הענינים יהיו בחסד וברחמים ובקרוב ממש, כשיקחו "כלי זיין" ויישבו את כל הגבול ובפרט הגבול המזרחי, ובאופן ד"בדרכי נועם" אבל "בשעתא חדא וברגעא חדא", שזוהי הדרך היחידה שעל-ידה יראו שמתכוונים לכך באמת, ובמילא זו הדרך היחידה שעל-ידה יפעלו, וכפי שראו בעבר, שדברים שעליהם עמדו בתוקף – לא רק בדיבורים אלא גם במעשה – הרי לא התווכחו אתם, אלא אדרבה, עוד עזרו לזה.

וכן תהי' לנו, שבקרוב ממש ו"בשעתא חדא וברגעא חדא" יערה עליהם רוח ממרום, ושלא ישלו את כל העולם עם תוכניות שיהיו בעוד שלוש שנים, שנתיים, שנה או אפי' חודש – אלא יישבו את כל הגבול המזרחי תיכף ומיד עם יהודים "חיים"⁵ ("לעבעדיקע אידן"), ויקשרו אותם עם "תורת חיים" שניתנה מ"ה' אלקים חיים", בארץ הלזו הגשמית – ארץ הקודש, שמשם נמשך הענין דהשגחה פרטית על כל היהודים בכל הארצות, ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל".

(תרגום חפשי משיחת מוצאי ש"פ אמור, אור לי"ד אייר, פסח שני ה'תשל"ח – בלתי מוגה)

(4) מאו"א מע' א' אות פד. ב"ש לאה"ע סקכ"ו ס"כ.

(5) ירמ"י, י (בהשמטת תיבות). וראה אדר"נ פל"ד,

י. וראה אוה"ת נ"ך ח"א עה"פ (ע' תכג ואילך).

(1) תהלים קכא, ד.

(2) ראה קה"ר בתחלתו. ועוד.

(3) טושו"ע (ואדה"ז) או"ח ששכ"ט ס"ו.

הניצחון היה כל כך מופלא, שהוא מנע לא רק שפיכות דמים רבה בין אומות העולם (כפי שחששו תחילה), אלא הוא אף הביא לידי כך, שהאויב ישחרר, ובצורה טובה, חלק משבויי המלחמה ואפילו חלק מאלה שנישבו בעבר.

– יש לנו ציווי והוראה בתורתנו: "אל תפתח פה" – להישמר מדיבורים של "מרה שחורה" – ושמכאן ולהבא יהיו רק בשורות טובות, בטוב הנראה והנגלה. –

יתירה מזו: אלה היודעים את המתרחש "מאחורי הקלעים" – המודעים לפרטים חסויים רבים שאינם מגיעים לידי פרסום – משיגים עוד יותר ויותר את פלאי הניסים והנפלאות בזמן הזה, בימים האלה.

* * *

במשך השנה הזאת – עליה נתנו יהודים את השם והסימן: "היה תהיה שנת נפלאות אראנו", ועוד קודם לכן, בסיומה של השנה שעברה, שצויינה על-ידי יהודים בסימן: "היה תהיה שנת ניסים" – הודגש פעמים רבות הקשר לדברים שחז"ל צפו מראש (בילקוט שמעוני ישעי' רמז תצט), על המלחמות שיתרחשו בחלק ההוא של העולם, שהן מהסימנים המעידים שמתקרבת הגאולה האמיתית על ידי משיח צדקנו.

ולאור ההתרחשויות והניסים שצויינו לעיל, צריכה להתחזק עוד יותר ההכרה, שזהו הזמן של ההכנה הקרובה למילוי ההבטחה "והיתה לה' המלוכה", כאשר כל העמים ישוכנעו ש"יש בעל הבית לבירה זו", והכרה זו תביא אותם "לקרוא כולם בשם ה' לעבדו שכם אחד".

ובפרט, כאמור, כאשר מתקרבים לחודש ניסן – מלשון נס – ויותר מכך, כפי שחז"ל מציינים, ש"ניסן" (בשני נוני"ם) מצביע על "ניסי ניסים" (ו"נס בתוך נס") – הרי ודאי שהקב"ה יראה ניסים גדולים עוד יותר.

ובמיוחד כאשר יהודים משתדלים, שגם התנהגותם היום-יומית בענייני יהדות: תורה ומצוות – תהיה באופן של "נס" – מרוממת יותר ויותר; שכל אחד ואחת שיחיו מתעלים ומתרוממים למעלה מהרגליהם עד עתה בלימוד התורה ובהידור בקיום המצוות, ועד לאופן של "ניסי ניסים" (לשון רבים) – התעלות למעלה ולמעלה ועוד יותר למעלה.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת
מרת רוזה ורדה ב"ר שמעון הכהן ע"ה גמליאלי
נפטרה ביום כ"ב כסלו ה'תשפ"ו
ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י משפחתה שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח'י' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די